

ORMSER, te Am-  
VAN HET LEVEN  
DE  
INGEN GODS

BROERE,  
in Amerika.  
DING VAN  
AN AMSTEL.  
Van.  
k) van Broere.  
D.  
ding tot veel ver-

A  
Synode  
meerde Kerken  
UTRECHT.

DEELTE.  
90  
DEELTE.  
80.

sterdam.

ER.

lat

der Kerken.  
der te lande aange-  
de oawleest.

RAM."  
band f 4.50.

t verlost."

Prijs f 0.50.

derland.

ne  
Kunst.

RECTORAAT  
TEIT  
1888.

DSBOOM,  
UIS.

ing van de  
rgadering,  
olutie.

ER.

UFORTS  
EL:  
gadering"

O.

BEID.

De Standaard".

oo Ex. f 8.

m. Kerken

ave gerust. De  
duizenden ver-

diensioefening,  
n de hiërarchie,  
oekende boven

dels gaf in het  
matie ook in  
ondersteuning  
en. Deze kas

meer men de  
villen schenken

heeren predi-  
niet vele der  
n eersten jaar  
genoegen een  
van het eerste  
te kerken toe-  
a verweerd de

oot 16 à 20  
ummer.  
ort in de lag

er,  
ISER.

ERDAM,

# De Heraut

VAN DE

## Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 25 Augustus 1889. N°. 609.

Abonnementprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.  
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.  
Advertentie: van 1 tot 8 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent.  
Aanvragen en vermelding van liddegeven en Verslagen van Verenigingen 10 Cent per regel.

### "Met doornen betuinen."

Daarom, ziet, ik zal uwen  
weg met doornen betuinen, en  
ik zal eenen heiningmuur nake-  
len, dat zij hare paden niet zal  
vinden. Hosea 2: 3.

Elk zondaar maakt zich eigen paden voor zijn zonde.  
O, De doolhof der zonde is onder de kinderen der menschen zoo onmetelijk uitgebreid, zoo ongeloflijk dooreengeslingerd en verward, in al zijn gangen en paden en wegen zoo eindeloos verscheiden.  
Vindingrijk heet de mensch in allerlei kunst en wetenschap, maar onvindig vindingrijker is het kind der menschen als hij zonde najaagt.

Dan zijn de vondsten onuitputtelijk. Dan vindt ge doordicht en inzicht en geslepenheid bij den botste en domste. Dan is ieder een wijze geworden. Een voorzichtige in zijn geslacht.  
Zie het maar aan onze kinderen. Soms de stompe in wat moet aangeleerd, maar als het op een ondeugendheid aankomt, hoe denkt dan die anders stompe knaap op eens op alles; wat sluwheid speelt dan om zijn mond; wat doortraptheid spreekt dan uit het oog; hoe gered is hij dan met het rechte woord; wat reuzenontwikkeling ziet ge dienzelfden sukkel dan op eens in het kwade doorloopen!

En zoo als onze kinderen in het klein zijn, zoo zijn wij in het groot. Nu niet meer in schijnbaar onschuldige ondeugendheden, maar in de zeer ernstige zonden, die aan ons karakter eigen zijn, en die bij een ieder weer verschillen; bij den één zonden van geldzucht; bij een tweede zonden van zingenot; bij een derde zonden van heersche- zucht; bij een vierde zonden van wrevel- ligheid, drift en nijd; bij een vijfde zonden van de lippen; bij een zesde zonden van prikkelbaarheid en behaagzucht; bij een zevende zonden van vroomheid. Och, een iegelijk kent zóóveel van zijn eigen hart wel, dat hij weet waar zijn hoofdsonde heentrekt. En dat volstrekt niet enkel onder de kinderen der wereld, maar evengoed onder de kinderen, die in de hope des eeuwigen levens wandelen. Haast mag men zeggen, dat de allerheiligsten er nog het meest van weten; niet omdat ze meer dan anderen uitglijden, want God bewaart ze; maar omdat hun oog er meer voor geopend is, en ze meer dan anderen met dien boosen demon van binnen worstelen.

En wat doet nu die zonde in ons?

Helaas, die zonde steekt telkens den boosen kop weer op, en blijkt wakker te zijn, als wij waanden, dat ze sliep. Dan speelt ze door onze gedachten; dan trippelt ze op het veld onder verbeelding, dan mengt ze zich in onze teederste zielebewegingen; en van alles zoekt ze haar prooi te maken.  
Ze sluipst in en door alles; en wie scherp op zijn wegen let, zal vinden, dat metterdaad bij een iegelijk mensch die zonde, die hem bepaaldelijk najagt en vervolgt, als een oliedrop is, die door alle heendringt en heenruikt, en heel zijn bestaan, zijn aanzijn en zijn leven, tot zelfs zijn beste daden, bevelkt en bezoedelt.

Dat verstaat niet wie buiten zijn ziele leeft. Maar wie gewoon is, niet enkel naar buiten, maar meer nog naar binnen te turen, en opmerkt, aan is op de stroomingen, die door zijn eigen hart gaan, bespeurt telkens, hoe, ook waar hij het wel allernijnt vermoedde, toch altoos weer diezelfde ééne booze demon door de kieren gluurt; er bij is, eer wij er aan denken; en op alles zijn stempel poogt te drukken.

Zoo altoos door heeft daarom Gods kind aan verzoening behoefte. Aan verzoening niet enkel, zoo hij uitgeleed en viel; maar aan verzoening ook als God hem een deugd, een lof, een goed werk op de handen zette, en er zelfs glans tot Gods eer van afstraalde, omdat hij als een ondeugend kind toch altoos dat goede werk van zijn God weer bespette met den druppel van zijn boose zonde.

Doch soms neemt dit nog erger verloop. Soms breekt de zonde in ons. Dan zoekt ze voldoening. Dan is ze uit op een kans, een gelegenheid, om aan haar booze aandrift bot te vieren, en zegt ze: »Ik zal mijn boelen naloopen!"

Niet alsof ge in zulk een oogenblik nu met voorbedachten rade uw God en zijn eere op zij schooft, om als een kind des Satans een boos, zondig plan te gaan uitdenken.

Zoo, God zij lof, is het bij Gods gekenden nooit.

Neen, maar ongemerkt broedt de zonde in u op haar boosheid. Onder uw arbeid, onder uw worstelen, onder uw gebeden door, teekent zich in vage ontrekken en met zwevende lijnen een gelegenheid, waarbij het zonde doen u zoet zou zijn.

Niet gij zegt: »Ik zal mijn boelen naloopen!" Eer zegt gij biddende: »Heere, houd verzoeking verre van mij!" Maar, zoo als Paulus het uitdrukt, »de zonde in u" heeft dat booze opzet. Die »zonde in u" is het, die u allengs met zulk een zondig denkbeeld vertrouwd maakt. En die, wat het gevaarlijkst is, de zonde er van voor uw zielsoog verbergt, en alleen het zoet dat er in is, prikkelend doet werken op de meest verleidelijke zijde van uw zielsbestaan.

En dan maakt en baant, kiest en eflent ge uw wegen, om naar dat zondebeeld, dat in de verte lokt en schittert, toe te komen. Want heeft het eenmaal vat op u, dan laat het u geen rust. En zoo hoog kan geen berg en zoo diep geen afgrond zijn, die u van uw zondebeeld scheidt, of als God u niet in zijn heilige hoede neemt, dan komt er een weg of maakt ge een weg, en niet lang meer, of ge hebt uw zonde, waarnaar ge gehunkerd hebt; of liever nog, dan heeft die zonde u.

Maar hier nu is de barmhartigheid Gods werkzaam.

Soms, het is zoo, toont ze zich niet, en laat die God, die in zijn genade getart en in zijn lankmoedigheid gehoord werd, u in uw zonde inloopen, om u bitterlijk te doen ondervinden wat het is, uw nagejaagde zonde met de hand te grijpen en te ontdekken hoe ontzettend de schittering en het loksel der zonde u bedroog.

Maar in den regel doet God de Heere zoo niet.

Schier altijd waakt Hij en let op de wegen zijner kinderen, en worstelt met hen in hun zonden mee, om juist op het oogenblik als ze de hand er naar zouden uitsteken, hun zondebeeld van voor hen weg te slaan.

Dat is het wat de profeet noemt, dat Hij hun wegen met doornen omtuint.

Dan kozen zij hun weg, die naar de zonde toeliep, en waanden ze zich zeker, dat ze op hun zonden zouden aanloopen; maar dan voelden ze zich op eens dien weg versperd; onverhoeds stuitten ze dan op een hinderlaag; waar ze meenden door te sluipen, had God een omtuining gemaakt; en waar ze dan nog in hun boosheid poogden over de omtuining heen te klimmen, bleek het, dat die omtuining met zoo scherpe doornen doorvlochten was, dat ze hun bebloede hand moesten terugtrekken, en het opgaven en afzagen van hun zondig opzet.

Dat had hun Vader in den hemel dan voor zijn kinderen gedaan.

Hij had ze zien aankomen in hun boosen loop; het gedichtsel van hun hart doorgrond; gezien naar wat zonde ze jaagden.

En God wist, hoe wreed en bitter en schriklijk, als ze hun zonde grepen, hun berouw en hun zelfverbrijzeling zou zijn.

En daarom omtuinde Hij desen hun boosen weg met die doornen.

Nu konden ze er niet door.

Dat wonden van de hand aan die doornen deed ze plotseling uit hun zondigen droom ontwaken.

En nu staan ze daar; weer nuchter; weer ziende hoe boos hun weg was; overgelukkig dat hun die booze weg werd afgesneden.

En het eind is, dat ze op de knieën vallen, en hun Vader in de hemelen danken.

Wachter Israëls! die nooit slumert, Gij, Gij alleen hebt het afgedoolde schape behoed.

KUYPER.

### Uit de Pers.

#### DE INKOMSTEN DER KERK.

Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij ons uweentwil in arm geworden, dat Hij rijk was, opdat gij door Zijne armoede rijk zijt worden. 2 Cor. 8: 9.

De Kerke Gods, de Kerk van onzen Heere Jezus Christus, heeft op aarde stoffelijke middelen nodig, om te bestaan en aan haar roeping te beantwoorden.

Die stoffelijke middelen moet zij ontvangen door de hand van hare leden.

Het is echter noodig, dat de leden der Kerk de rechte betrekking van die stoffelijke middelen voor de Kerk des Heeren en van hunne roeping in deze bij het licht van Gods Woord onderscheiden, opdat hun arbeid op dat gebied niet in eigengerechtigheid of naar eigen willekeur, maar naar den geopenbaarden wil des Heeren, tot eer van Zijnen Naam en alzoo niet tot geestelijke schade, maar tot een geest-

telijken zegen voor de Kerk en hare leden worde verricht.

Het doel van deze regelen is, onder den zegen des Heeren, op de stoffelijke verzorging der Kerk door hare leden het licht van Gods Woord te doen vallen en alzoo aan het geestelijk heil der Kerk en van hare leden bevordert te zijn.

Het verbond der werken is gebroken.

De Kerk leeft uit het verbond der genade. Zij zelve is dan ook niet een genootschap, door menschen gevormd, maar alleen de aardsche belichaming van dat verbond der genade, dat door den Heere is opgericht, en van Hem alleen zijne grenzen heeft. Alle willekeur van menschen is hier uitgesloten. De openbaring der Kerk mag alleen zijn de instelling en onderhouding der ambten en diensten, door den Heere voor haar verordend, maar den eenigen regel van Zijn Woord, binnen de door God gestelde grenzen van het genadeverbond, welke kenbaar zijn aan den heiligen doop.

Slechts hij, die deze waarheid oprecht aanvaardt en van alle willekeurige en genootschappelijke kerkvorming (welke uit het verbond der werken is!) afziet, kan ook den rechten blik hebben op de stoffelijke verzorging der Kerk en onder den zegen des Heeren voor eigengerechtigheid en eigenvilligheid in deze bewaard worden.

Hangt het kerkvormen van ons af, zoodat wij naar goedvinden »ons kerkje" hebben, zoo is ook geheel ons gedrag tegenover die »kerk" met betrekking tot hare stoffelijke behoeften van onzen willekeur afhankelijk, en moet de »kerk" door ons genade leven.

Wie echter de Kerk in het genadeverbond aanvaardt, die ziet niet slechts van alle eigenvillig genootschappelijk bestaan af, maar die aanvaardt ook voor de stoffelijke verzorging der Kerk den regel, dien de Heere in het genadeverbond voor haar gesteld heeft. Alle eigengerechtigheid en willekeur valt dan weg en de ziele leeft hierbij, dat ook in de verzorging der Kerk de wil des Heeren geschiedt naar de heerlijke ordinantie, die Hij zelf in Zijne ontferming in het verbond der genade gegeven heeft.

De Kerk is van haar zelve arm, bedelarm. Zij bezit van nature niets dan de doornen en distelen, die Adams deel zijn na den val, en den vloek, die rust op zijn hoofd. Niemand van hare leden heeft van zichzelf eenige andere bezitting dan dien vloek en die ellende Adams.

Zij is echter in het genadeverbond in al hare ellende en armoede gegeven aan den Zone Gods, den Rijken, die heerlijkheid bij den Vader had. Hij nam het vleesch en bloed van Zijn volk aan, waar Hij die Kerk ondertrouw had in het genadeverbond. In dit huwelijk was de eenige gave, die de Kerk aanbracht, hare armoede. Niemand onzer brengt iets in de Kerk des Heeren dan zijne ellende, zijne zonde, zijn vloek. En die armoede, die ellende, dien vloek der Kerk deed de Heere aanloopen op haren Bruidgom en Heer Jezus Christus. Hij hing met al de natuurlijke schatten en gaven Zijner Kerk aan het kruis; met doornen gekroond; naakt; dorstende; verlaten; een vloek; dood! Nu ontving Hij echter ook als Hoofd Zijner Kerk, die Hij met God verzoende, voor die Kerk van den Vader al de schatten en gaven van het genadeverbond, niet slechts de geestelijke, maar alle goede gaven, ook de tijdelijke. Jezus Christus alleen is eigenaar van al de vruchten der genade, van iederen zegen Gods op deze aarde, die om onzentwil vervloekt is. Hij ontving dit alles als loon voor den arbeid Zijner ziele. Maar Hij ontving het voor Zijne Kerk. Hij heeft gaven genomen, om uit te delen. Van Golgotha's kruis en het geopend graf des Heeren gaat dan ook een stroom van zegen uit reeds in de eeuwen, die sedert dien val aan den dood des Heeren voorafgingen, evenge als in de eeuwen, die op het offer des Zaligmakers volgden. Een stroom van genade niet slechts op geestelijk, maar ook op stoffelijk gebied. Het licht der zon en der sterren, de bloem en de regendruppel, iedere vrucht en alle bezitting is een gave Gods, verworven door den Middelaar van het genadeverbond. Alle stoffelijk goed moet dan ook slechts dienen voor de Kerk des Heeren, hetzij onmiddellijk door haren nooddrift te vervullen, haar dienst te onderhouden; hetzij middellijk door onderhouding van de schepping en van het menschelijk geslacht, waartoe zij moet worden vergaderd. Het behaagt nu den Heere die stoffelijke gaven voor zijne Kerk aan te wenden door den dienst der menschen. Hetzij onwilling en zonder bewustzijn, ja met het booze opzet van het bedorven hart, dat alleen zichzelf zoekt en alle gaven Gods slechts naar eigen willekeur besteedt. Hetzij door mededeeling van bijzondere genade, waardoor de ziele wordt wedergeboren en nu, levende uit God, wil, wat de Heere wil. Gebruikt de Heere voor de uitvoering van Zijn genaderaad door de stoffelijke middelen alle menschen, schoon zij ook Zijne gaven voor hun eigen bezit zoeken, als hadden zij nog op het stoffelijk goed eenig recht; — de bijzondere genade, om te willen wat de Heere wil, schenkt Hij aan Zijne Kerk. Wie dan ook het genadeverbond, dat is zijn doop, in waarheid mag aanvaarden, die laat het gelvoken werkverbond los. Die verliest niet slechts zijne ziele aan de voeten van den Heere Jezus; maar ook zijn lichaam en al wat hij heeft. Die legt geheel de kroon der genade, iedere gunst, iedere zegen, iedere gave van God aan de voeten des Lams neder. Die erkent: niets het mijne, alles het eigendom van

onzen Heere Jezus Christus. Doch die leert ook, dat de Heere Jezus dit alles niet voor zichzelf maar voor Zijne Kerk verworven en ontvangen heeft. Die ontvangt nu alles terug, doch, hij ontvangt en bezit het voortaan in het verbond der genade, en daarom ook met het eenige doel, waarmee de Heere Jezus het verwierf en ontving, namelijk voor Zijne Kerk.

De leden der Kerk bezitten niets, of zij hebben het ontvangen uit de Kerk, uit het verbond der genade; en zij hebben het alleen ontvangen voor de Kerk, voor het verbond der genade.

Is het vrije gunst, dat de Heere aan een lid Zijner Kerk het gebruik en de beschikking over eenig stoffelijk goed, hetzij dan meer of minder, vergunt; — Hij vergunt dat onder de uitdrukkelijke openbaring van Zijnen wil, dat in dit gebruik alleen de regel van het genadeverbond voor hen gelden zal.

Zij hebben geen willekeurige beschikking. Alle gave en bezitting moet door hen aan de eere des Heeren en van Zijnen Christus, aan het heil der Kerk worden dienstbaar gemaakt. Dit moet geschieden naar den regel, dien de Heere zelf volgt. Allereerst door onderhouding van eigen natuurlijke leven, van het gezin, van land en volk, van de menschheid, van de schepping Gods; door het volbrengen van den wil des Heeren en het zoeken van Zijne eere in iederen kring op dit natuurlijke gebied. Maar bovendien geeft de Heere aan de leden Zijner Kerk de bijzondere genade, maar daarmee ook den bijzondere regel, om door de stoffelijke gaven van Christus, die hun zijn toevertrouwd, onmiddellijk den dienst Zijner Kerk te onderhouden. Zonder den dienst der Kerk tot vergadering van de Gemeente van Gods Zoon ware de onderhouding der wereld nutteloos. En daarom moeten de stoffelijke goederen ook bovenal dienen voor den dienst der Kerk, om de rechtmatige Bruid des Lams, de Gemeente uit alle geslachten, te zoeken en te zegenen.

De Heere heeft geen afzonderlijk kapitaal van stoffelijk goed aan die Kerk voor haar dienst gegeven, zoodat de leden der Kerk zich om haar niet zouden behoeven te bekommeren; — maar Hij heeft het in Zijn genadig bestel zóó gemaakt, dat de leden der Kerk alle te zamen, door alle tijden heen, van Hem ontvangen dargene, wat voor den dienst Zijner Kerk bestemd is; en Hij gunst hun de genade, dat zij met blijdschap dit rechtmatige kerkgoed naar in den Naam des Heeren door hunne hand mogen toereiken: gelijk de Middelaar, die geen steen had voor Zijn hoofd, aan de Zijnen vergunde Hem te dienen uit hunne goederen, en Hem een kleed te weven zonder naad. Hij gaf aan de geloovigen in Macedonië en overal genade om aan het arme Jeruzalem uit Zijn schat wel te doen (2 Cor. 8). Hij schonk aan Zijn Israël genade, om gaven te schenken tot het huis Gods en daarbij met David te belijden: »Geloofd zijt Gij, Heere, God van onzen vader Israël, van eeuwigheid tot in eeuwigheid! Uwe, o Heere! is de grootheid, en de macht, en de heerlijkheid, en de overwinning, en de majesteit, want alles, wat in den hemel en op de aarde is, is Uwe; Uwe, o Heere! is het koninkrijk, en Gij hebt U (in den Christus) verhoogd tot een Hoofd boven alles. En rijkdom en eer zijn voor Uwe aangezicht, en Gij heerscht over alles; en in Uwe hand is kracht en macht; ook staat het in Uwe hand alles groot te maken en sterk te maken. Nu dan, onze God! wij danken U en loven den Naam Uwer heerlijkheid. Want wie ben ik, en wat is mijn volk, dat wij de macht zouden verkregen hebben, om vrijwillig te geven als dit is? Want het is van U, en wij geven het U uit Uwe hand. Want wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor Uwe aangezicht, gelijk al onze vaders; onze dagen op aarde zijn als eene schaduw, en er is geene verwachting. Heere, onze God! al deze menigte, die wij bereid hebben, om U een huise te bouwen, den Naam Uwer heerlijkheid, dat is van Uwe hand, en het is alles Uwe! En ik weet, mijn God! dat Gij het hart proeft, en dat Gij een welgevallen hebt aan oprechtheden. Ik heb in oprechtheid mijns harten al deze dingen vrijwillig gegeven, en ik heb nu met vreugde Uwe volk, dat hier gevonden wordt, gezien, dat het zich jegens U vrijwillig gedragen heeft." (1 Kron. 28: 9-17).

Vatten wij het opgemerkte saam, dan zal het duidelijk zijn: te dat de Kerk in hare stoffelijke behoeften niet moet worden onderhouden uit de Staatskas, maar uit de kas van de leden der Kerk; te dat zij dit moeten doen als degenen, die zelve uit de Kerk, uit het genadeverbond leven, en die de kerkgoederen onder hun beheer hebben;

te dat een ieder, die zich hierin ontrekt, de Kerk onthoudt wat de Heere voor haar gaf en zich dus bestelt aan het genadeverbond; te dat de grootheid der gave niet van eigen willekeur afhangt, maar van den wil des Heeren; te dat de gave niet voor »eigen kerk" moet zijn, maar voor de Kerk des Heeren, voor geheel den dienst, waartoe zij geroepen is;

te dat zowel kapitaal als rente, zowel vaste bezitting als dagelijkse inkomst door den Heere ten deele bepaald voor de Kerk aan de Zijnen gegeven is, en aan haar niet onthouden mag worden;

te dat de arme in deze genade, om aan des Heeren Kerk te geven, niet minder deelt dan de rijke;

te dat, daar de Heere bij de week, bij de maand, enz. aan ieder zijn inkomen schenkt, de inkomsten der Kerk naar denzelfden regel

bij de week, bij de maand, enz. door ieder lid der Kerk aan haar behooven te worden overgedragen; waartoe ieder, die een geregeld inkomen heeft, zichzelf behoort te verbinden, daar ook de Kerk haar vast inkomen behoort te hebben;

te dat niemand zich hierin naar een ander mag regelen, maar alleen naar de goede hand des Heeren over hem. Het oordeel blijve des Heeren, die Amannas en Saffira kent;

te dat alle offer der eigen gerechtigheid, alle aalmoes uit het gebroken werkverbond, door rijke of arme aan den Heere Jezus Christus in Zijne Kerk gebracht, door den Heere wordt verhoed en door de Kerk niet heegerd moet worden. Zij mag alleen bedelen aan den genadetroon, maar zoekt niemand gunst dan alleen die van haren heerlijken Koning;

te dat het ene groote genade is en blijven zal, des Heeren Kerk te helpen onderhouden. Er zij dan ook, in deze, schuldbelijdenis en verootmoediging niet gebod, om in de gave dezer genade overvloedig te mogen zijn;

te dat de Heere de vrucht van dit woord ook bij U, lezer of lezeres! zoeken zal.

Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid, door Jezus Christus onzen Heere!

J. C. SIKKEL,  
Dienaar des Woords.

's-Gravenhage.

P. S. Zie de advertentie op ommestaaende bladzijde.

### Officiële berichten uit de Ned. Geref. kerken.

Den 7den Augustus j.l. werd te Spijk de 10de vergadering in classis gehouden der Ned. Geref. Kerken in Groningen.

Geopend door Ds. Teves als consulent der roepende kerk, met gebed en het lezen van Ps. 95, nadat wij Ps. 89 vs. 1 hadden gezongen, werden de geloofsbrieven nagezien, en bleek het dat zes kerken hadden afgevaardigd.

Bij toebereit werd Ds. Hulsebos tot voorzitter voor dezen dag aangewezen, broeder Klavermans, ouderling, tot assessor en Ds. Teves tot scriba. Het onderzoek naar art. 41 Dordtsche Kerkenorde was vrij bevredigend. Er werden eenige rapporten, o. a. van deputaten voor spoedeisende zaken ingediend en aangenomen; ook kwam in het rapport van kerkvisitatoren. Aan Ds. Hulsebos, vertrekkend naar de kerk van Vliening, wordt eervol ontslag verleend uit de classis. De gevraagde approbatiën van de beroepingen van Ds. Stroes naar Bedum en Ds. Goerres naar Wagenborgen worden verleend, mits nog een enkel stuk aan deputaten wordt toegezonden.

En naar oefenars zullen, zooveel de classe aangaat, worden toegelaten tot het examen. Belangrijk was voorzeker het besluit om in onze kerken een classische beurs te vormen door kerkcollecten als anderszins, opdat de kerken zich kwijten van hare roeping om te zorgen voor de opleiding van aanstaande dienaars en helpers.

Aan de kerk van Groningen werd vergund naar Art. 76 der Dordtsche Kerkenorde, voort te varen met tuchtaatregelen in zake sommige ergelijke overtredingen. Deputaten voor spoedeisende zaken zijn Ds. Teves, voorz., Ds. Hulsebos (voorzands nog), br. Hoexum, br. Boonstra en br. Kaup, terwijl de kerk van Zuidwilde 200 mogelijk 7 Nov. e.k. zal samenroepen. Ds. Hulsebos, die voor het laatst in deze vergadering mocht voorzitten, richt een afscheidswoord tot de afgevaardigden, en er wordt hem namens deze door Ds. Teves een hartelijke zegenbede toegepropt, opdat Z.ew. ook voor de kerk van Vliening een gezegend instrument zij in de hand onzes Gods. Te half 8 's avonds werd de vergadering door Ds. Hulsebos gesloten na het zingen van Ps. 84 vs. 6.

Namen de classe,  
J. Teves Ta. scriba.

Verslag van de vergadering der gec. class. van N. Brabant en Limburg, gehouden te Binnemoerdijk 20 Aug. j.l.

Geopend met gebed en het lezen van Ezech. 9 door den Praeses der voorgaande vergadering. Na onderzoek der credentie-brieven werd het moderamen vastgesteld, als volgt:

Ds. J. H. Feringa Praeses, F. H. J. Smith Scriba en C. Rubsaam Assessor.

Alom had het onderzoek der kerken plaats volgens Art. 41 en 43 D. K. O. en verrekking der class. onkosten. Nadere bespreking over het uitgeven van een Kerkode werd verdaagd tot de e. v. vergadering.

Breedvoerig de vraag besproken, hoe te handelen, wanneer personen buiten de gemeente woonachtig toegaan tot de tafel des Heeren en besluiten: Niemand tot het H. Avondmaal toe te laten, tenzij hij zijne begerte daartoe aan den kerkeraad heeft kenbaar gemaakt; of indien tijd en gelegenheid zulks verbiedt, dit ten minste den toetrukkenden Ouderling mede te deelen, zullende ten spoedigste aan den raad der kerk of consulenten, waaraan bericht worden gezonden, ten einde deze kunne beoordeelen of personen in kwestie hunne bevoegdheid al of niet zijn te buiten gegaan. Ook werd de vraag ernstig overwogen: »Hoe te handelen met de Synodalen, die na bezoekt en herhaaldelijk vermaand te zijn, nog altijd blijven volharden den wettigen Kerkeraad niet te erkennen?"